

Arrest

nr. 160 861 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en tot het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BROCORENS, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit bijkomende informatie overgemaakt door verweerder, blijkt dat verzoekers op 18 mei 2015 vrijwillig terugkeerden naar hun herkomstland.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 21 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekers richten op 27 oktober 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen verwijzen in eerste instantie naar “het gezag” van de Raad en stellen dat hun vrijwillige terugkeer niet is bevestigd, zodat er nog wel een belang voorhanden is indien zou blijken dat zij zich thans nog in België bevinden. Ten gronde wensen zij te volharden in hun beroep. De voorzitter legt een stuk uit het administratief dossier voor waaruit blijkt dat de verzoekende partijen met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie zijn teruggekeerd naar Grozny. De verzoekende partijen repliceren hierop dat zij nog een belang kunnen doen gelden omwille van hun medische situatie, die zij niet verder specificeren. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Met hun betoog dat hun vrijwillige terugkeer niet is bevestigd, kunnen verzoekers niet weerleggen dat uit een stuk uit het administratief dossier blijkt dat zij met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie zijn teruggekeerd naar Grozny. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou blijken dat zij zich thans nog in België bevinden. De inhoud van de beschikking van 21 oktober 2015, namelijk dat de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verzoekers geen nut kan opleveren, gelet op het gegeven dat de procedure conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er op is gericht een vreemdeling die zich in België bevindt (*“de in België verblijvende vreemdeling”*) te machtigen tot een verblijf en verzoekers zich niet langer in België bevinden, blijft daardoor overeind. Verzoekers' vaag en niet uitgewerkt betoog dat zij nog een belang kunnen doen gelden omwille van hun medische situatie, die zij niet verder specificeren, kan de beschikking niet aan het wankelen brengen. Immers, zoals in de beschikking reeds wordt gesteld, staat een vrijwillige terugkeer – gegeven dat door verzoekers niet wordt weerlegd ter terechtzitting – in deze haaks op een voorgehouden onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland omwille van medische problemen. Eveneens blijft de inhoud van de beschikking overeind waar deze stelt dat het beroep onontvankelijk voorkomt in zoverre het is gericht tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, daar de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering hebben gekregen, gelet op de vrijwillige terugkeer van verzoekers naar hun herkomstland.

2.6.1. Het beroep is derhalve onontvankelijk – bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang – in zoverre het is gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel, gericht tegen de onontvankelijkheidsbeslissing

inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient dan ook niet te worden besproken.

2.6.2. Het beroep is tevens onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is geen noodzaak om uitspraak te doen over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota door verweerder, omwille van een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van inreisverboden.

3.1. Verzoekers voeren in het tweede middel van hun verzoekschrift, gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van inreisverboden, aan: *“Schending van het art. 7 Vreemdelingenwet; Schending van het art. 74/11 Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht; Schending van het art. 3 EVRM.”*

3.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 21 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep, gericht ten aanzien van voormelde inreisverboden, door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 2.3. en punt 2.4.

3.3. Door louter aan te geven ten gronde te volharden in hun beroep, zonder dieper in te gaan op hetgeen in de beschikking wordt gesteld, brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking van 21 oktober 2015 werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

3.4. Het tweede middel is, in zoverre gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van inreisverboden, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA